Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
RIMVYDASA NORKUSA,
predstavljeni 30. januarja 2025 [1]

Zadeva C-364/23 P

ZR
proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino

„Pritožba – Javni uslužbenci – Medinstitucionalna premestitev – Prošnja za premestitev na podlagi člena 8 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije, predložena na podlagi razpisa prostega delovnega mesta – Zavrnitev te prošnje – Vpliv prednostnega vrstnega reda iz člena 29(1) teh kadrovskih predpisov – Napačna uporaba prava“

1. S to zadevo se ponuja priložnost analizo problema, ki je bistvo pritožbe, vložene zoper sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 29. marca 2023, ZR/EUIPO (T-400/21, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2023:169), ki se nanaša na medinstitucionalno mobilnost in natančneje na medsebojno povezanost določb, ki se nanašajo po eni strani na prošnjo uradnika za premestitev, potem ko je bil napoten v drugo institucijo Unije, [2] in po drugi strani na postopek, ki ga je treba uporabiti za zapolnitev prostih delovnih mest v tej instituciji.

I. Pravni okvir

2. Pravni okvir te pritožbe je določen z naslednjimi določbami Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije, kakor so bili spremenjeni z Uredbo (EU, Euratom) št. 1023/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 (UL 2013, L 287, str. 15), v različici, ki se uporablja v postopku v glavni stvari.

3. Člen 4 Kadrovskih predpisov določa:

„Imenovanje ali napredovanje je možno samo zaradi zapolnitve prostega delovnega mesta, kakor predvidevajo ti kadrovski predpisi.

Uslužbenci institucije se obvestijo o prostih delovnih mestih v tej instituciji, ko organ za imenovanja odloči, da je treba prosto delovno mesto zapolniti.

[1] Jezik izvirnika: francoščina.

[2] Šteti je treba, da se sklicevanje na institucijo v teh sklepnih predlogih razume kot sklicevanje tudi na druge organe Unije.

Če prostega delovnega mesta ni mogoče zasesti s premestitvijo, imenovanjem na delovno mesto v skladu s členom 45a ali napredovanjem, se o tem obvesti zaposlene v drugih institucijah in/ali izvede notranji natečaj.“

4. Člen 8 Kadrovskih predpisov določa:

„Uradnik, ki je napoten v drugo institucijo Evropske unije, lahko po šestih mesecih zaprosi za premestitev v to institucijo.

Če uradnikova matična institucija in institucija, v katero je bil napoten, soglašata s premestitvijo, se šteje, da je bil uradnik v času svoje celotne kariere v Uniji zaposlen v slednji instituciji. Zaradi take premestitve ne dobi nobenih finančnih ugodnosti, do katerih je ob prenehanju delovnega razmerja v eni od institucij Unije upravičen uradnik po teh kadrovskih predpisih.

[…]“

5. Člen 29(1) Kadrovskih predpisov določa:

„Pred zapolnitvijo prostega delovnega mesta v instituciji organ za imenovanja najprej preveri:

(a) ali je delovno mesto mogoče zapolniti:

(i) s premestitvijo ali

(ii) z imenovanjem v skladu s členom 45a ali

(iii) z napredovanjem

znotraj institucije;

(b) ali je prejel prošnje za premestitev od uradnikov istega razreda iz drugih institucij, in/ali

(c) če prostega delovnega mesta ni mogoče zapolniti z možnostmi iz točk (a) in (b), naj preuči seznam primernih kandidatov v smislu člena 30, kadar je to ustrezno, ob upoštevanju ustreznih določb glede primernih kandidatov v Prilogi III, in/ali

(d) naj organizira notranji natečaj v instituciji, na katerem lahko sodelujejo zgolj uradniki in začasni uslužbenci, kakor so opredeljeni v členu 2 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije;

ali pa izvede natečajne postopke na podlagi kvalifikacij ali preizkusov ali na podlagi obojih. […]

[…]“

6. Člen 110(1) Kadrovskih predpisov določa:

„Splošne določbe za izvajanje kadrovskih predpisov sprejme organ za imenovanja vsake institucije po posvetovanju z odborom uslužbencev in Odborom za kadrovske predpise.“

II. Dejansko stanje

7. Dejansko stanje, ki ga je Splošno sodišče predstavilo v točkah od 2 do 13 izpodbijane sodbe, je mogoče v bistvu povzeti, kot sledi.

8. Pritožnica, uradnica razreda AD 5 pri Evropski komisiji, je bila na svojo prošnjo v skladu s členom 39 Kadrovskih predpisov napotena v Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z učinkom od 16. septembra 2013. Najprej je delala kot asistentka za intelektualno lastnino kot začasna strokovno-tehnična uslužbenka na področju intelektualne lastnine na podlagi člena 2(a) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije, nato pa od 1. marca 2019 kot strokovnjakinja za intelektualno lastnino kot začasna uslužbenka razreda AD 6.

9. EUIPO je 10. marca 2020 objavil notranji razpis za prijavo interesa, da bi bili med drugim za uradnike EUIPO imenovani uslužbenci, ki so bili vanj napoteni (v nadaljevanju: razpis za prijavo interesa) v okviru letnega postopka premestitev (v nadaljevanju: letni postopek premestitev). V tem razpisu je bilo navedeno, da je odprt za vse poklicne profile, vključno s tistimi, ki se nanašajo na intelektualno lastnino. EUIPO je navedel, da bo organ za imenovanja (v nadaljevanju: OI) analiziral vložene prijave ter pri tem upošteval interes službe in merila, kot so: (i) ključna delovna mesta in znanja v okviru EUIPO, (ii) kariera in uspešnost v EUIPO, (iii) obstoječe možnosti v kadrovskem načrtu, (iv) vpliv na proračun in (v) preostalo obdobje trajanja pogodbe ali veljavnosti rezervnih seznamov.

10. Pritožnica se je v predpisanem roku, in sicer do 31. marca 2020, odzvala na razpis za prijavo interesa in zaprosila za premestitev v EUIPO v skladu s členom 8 Kadrovskih predpisov. Navedla je, da izpolnjuje navedena merila in da bi bila njena morebitna premestitev za EUIPO v interesu službe.

11. EUIPO je 28. aprila 2020 objavil razpis prostega delovnega mesta IM/FT&TA/20/47/AD/OD za uradnike ali začasne uslužbence v razredih od AD 5 do AD 8 za zapolnitev delovnega mesta strokovnjaka za intelektualno lastnino (v nadaljevanju: prosto delovno mesto).

12. Pritožnica je 12. maja 2020 na podlagi tega razpisa prostega delovnega mesta vložila prijavo. Pritožnica se je v elektronskem sporočilu z istega dne, naslovljenem na OI, sklicevala na navedeni razpis prostega delovnega mesta in na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov prosila, naj se jo v skladu s členoma 8 in 29 Kadrovskih predpisov premesti v EUIPO (v nadaljevanju: sporna prošnja).

13. OI je s sklepom z dne 8. septembra 2020 sporno prošnjo zavrnil (v nadaljevanju: sporni sklep).

14. EUIPO je 5. novembra 2020 zaposlil začasnega uslužbenca, ki je bil izbran na podlagi objave zunanjega razpisa za prosto delovno mesto zaradi oblikovanja rezervnega seznama kandidatov, z začetkom dela 1. decembra 2020.

15. Pritožnica je 8. decembra 2020 zoper sporni sklep vložila pritožbo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov, ki je bila zavrnjena s sklepom z dne 22. marca 2021 (v nadaljevanju: sklep o zavrnitvi pritožbe).

III. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

16. Pritožnica je s tožbo, ki jo je 2. julija 2021 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, predlagala razglasitev ničnosti spornega sklepa in po potrebi sklepa o zavrnitvi pritožbe.

17. V podporo tožbi je navedla tri tožbene razloge, od katerih se je prvi nanašal na kršitev členov 4, 8, 27, 29 in 110 Kadrovskih predpisov ter načel nadaljevanja kariere, primerjalne ocene uspešnosti uradnikov Unije in preglednosti, drugi na kršitev načela enakega obravnavanja, tretji pa na kršitev obveznosti obrazložitve in dolžnosti skrbnega ravnanja, kar naj bi privedlo o očitne napake pri presoji ravnotežja zadevnih interesov.

18. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo zavrnilo te tri tožbene razloga in posledično tožbo v celoti. Natančneje, Splošno sodišče je zvezi s prvim tožbenim razlogom najprej ugotovilo, da je treba ob upoštevanju meril v zvezi z besedilom, vsebino in kontekstom sporne prošnje to prošnjo opredeliti kot „prošnjo za premestitev“ v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov. Dalje, v bistvu je menilo, da take prošnje za medinstitucionalno premestitev po njeni naravi ni mogoče šteti za prošnjo za zapolnitev prostega delovnega mesta, ki je bilo predmet razpisa prostega delovnega mesta. Nazadnje, Splošno sodišče je presodilo, da EUIPO pri obravnavi navedene prošnje ni bil dolžan upoštevati niti člena 29(1)(b) niti člena 4 Kadrovskih predpisov, ker se ti dve določbi po mnenju tega sodišča nanašata zgolj na obveščanje osebja drugih institucij o prostih delovnih mestih. Po mnenju Splošnega sodišča je bil prvi tožbeni razlog pritožnice neutemeljen in deloma brezpredmeten, kar zadeva ugovore v zvezi z letnim postopkom premestitev.

19. V zvezi z drugim in tretjim tožbenim razlogom je Splošno sodišče v bistvu presodilo, prvič, da položaj pritožnice bodisi ni bil primerljiv bodisi je bil drugačen od položajev, ki jih je navedla v svojih trditvah. V vsakem primeru preučitev njene prošnje, ki je bila vložena zunaj letnega postopka premestitev, ni pomenila, da je bila uprava dolžna tej prošnji ugoditi. Po drugi strani naj bi bil sporni sklep dovolj obrazložen, naj ne bi vseboval očitne napake pri presoji in naj bi bil sprejet v skladu z dolžnostjo skrbnega ravnanja.

IV. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

20. Pritožnica s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi, njene predloge v zadevi T-400/21 razglasi za dopustne in utemeljene ter posledično

– sporni sklep v bistvu razglasi na ničen ali v nasprotnem primeru zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču ter

– EUIPO naloži plačilo stroškov.

21. EUIPO Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrže v celoti kot očitno nedopustno ali jo, podredno, zavrne kot neutemeljeno ter

– pritožnici naloži plačilo stroškov postopka pred Splošnim sodiščem in tega postopka.

22. Sodišče je v skladu s členom 76(2) svojega poslovnika odločilo, da se obravnava ne opravi.

V. Pravna analiza

23. Pritožnica v podporo pritožbi navaja tri razloge. V skladu z zahtevo Sodišča bodo ti sklepni predlogi osredotočeni na prva dva. Vendar je treba pred analizo utemeljenosti teh pritožbenih razlogov preučiti dvome EUIPO glede dopustnosti te pritožbe.

A. Dopustnost

24. EUIPO izpodbija dopustnost te pritožbe, ker naj v njej ne bi bili natančno navedeni izpodbijani deli sodbe, ker naj ne bi vsebovala pravnih trditev v podporo razlogom v njej, ker naj ne bi bila dovolj dosledna in razumljiva ter ker naj bi bil zato njen namen zgolj to, da se doseže ponovna preučitev tožbe pred Splošnim sodiščem. Meni, da celotna pritožba temelji na domnevno napačni razlagi sporne prošnje. Pritožnica naj bi želela s tako trditvijo spremeniti predmet spora s tem, da poskuša pred Sodiščem prvič navesti trditve, ki jih pred Splošnim sodiščem ni navedla.

25. Pritožnica trdi, da je njena pritožba dopustna.

26. V zvezi s tem se ne strinjam s stališčem EUIPO, da je ta pritožba v bistvu v celoti nedopustna. Namen te pritožbe je namreč izpodbiti stališče Splošnega sodišča iz izpodbijane sodbe ter navesti pritožbene razloge in pravne trditve, s katerimi namerava pritožnica izpodbiti to stališče. Natančneje, Splošnemu sodišču očita napačno uporabo prava in izkrivljanje dejstev, kar izpostavlja s tem, da konkretno navaja vidike in točke navedene sodbe. Dodati je treba, da če stranka izpodbija način, kako je Splošno sodišče razlagalo ali uporabilo pravo Unije, za kar gre v obravnavani zadevi, v zvezi z različnimi določbami Kadrovskih predpisov, je seveda pravna vprašanja, obravnavana pred tem sodiščem, mogoče ponovno obravnavati v pritožbenem postopku,[3] sicer bi pritožbeni postopek delno izgubil pomen.

27. Prav tako se mi ne zdijo prepričljive trditve EUIPO o nedopustnosti „glavne“ trditve iz pritožbe o domnevno napačni razlagi prošnje pritožnice. Kot je namreč razvidno iz pisanj pritožnice pred Sodiščem, Splošnemu sodišču očita, da je v bistvu izkrivilo elemente v spisu in posledično napačno uporabilo pravo pri pravni kvalifikaciji sporne prošnje in posledicah, ki jih je iz tega izpeljalo. Ta vprašanja so kot taka predmet presoje Sodišča v okviru pritožbenega postopka.[4]

28. Poleg tega je gotovo res, da v skladu s členom 170(1) Poslovnika pritožba ne more spreminjati predmeta spora pred Splošnim sodiščem in da je pristojnost Sodišča v okviru pritožbe dejansko omejena na presojo pravnih ugotovitev o razlogih, o katerih se je razpravljalo na prvi stopnji.[5] Vendar je iz tožbe, vložene pred Splošnim sodiščem, jasno razvidno, da je pritožnica v bistvu izpodbijala to, da njena prijava na prosto delovno mesto, katere pravna kvalifikacija je pojasnjena

[3] Sodba z dne 13. julija 2000, Salzgitter/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, točka 43).

[4] Glej sodbi z dne 28. januarja 2021, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija (C-466/19 P, EU:C:2021:76, točka 42 in navedena sodna praksa), in v tem smislu z dne 28. julija 2011, Diputación Foral de Vizcaya in drugi/Komisija (C-474/09 P do C-476/09 P, EU:C:2011:522, točka 58).

[5] Glej sodbo z dne 10. julija 2019, VG/Komisija (C-19/18 P, EU:C:2019:578, točka 51 in navedena sodna praksa).

z izpodbijano sodbo, ni bila preučena. Ta pravna kvalifikacija se zdaj izpodbija v okviru pritožbe pred Sodiščem. Zato v nasprotju s trditvami EUIPO ni mogoče šteti, da ta „glavna“ trditev pritožnice spreminja predmet spora pred Sodiščem.

29. Zato menim, da ni dvoma, da je pritožba dopustna, tako kot je dopustna tudi „glavna“ trditev v njej. Zato je treba nadaljevati pravno analizo vsebine.

B. Vsebinska presoja

1. Kontekstualne ugotovitve

30. Pred analizo pravnih vprašanj, postavljenih zgoraj, želim podati nekaj uvodnih ugotovitev o kontekstu, ki so potrebne za pravilno razumevanje vprašanja, s katerim se sooča Sodišče v tej zadevi.

31. V zvezi s tem je treba spomniti, da je pritožnica vložila dve prošnji, kot sta opisani v točkah 10 in 12 teh sklepnih predlogov. Tako se postavlja vprašanje medsebojne povezanosti več postopkov, ki so se v obravnavani zadevi prepletali, in sicer v zvezi s (i) prijavo na notranji razpis prostega delovnega mesta v skladu s pravili, ki jih je treba upoštevati za zapolnitev prostih delovnih mest, določenimi v členu 29(1) Kadrovskih predpisov, (ii) prošnjo za medinstitucionalno premestitev po napotitvi uradnika v institucijo gostiteljico v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov in (iii) letnim postopkom premestitev, ki je, kot je razvidno iz elementov v spisu, postopek *sui generis*, notranji in značilen za EUIPO (v nadaljevanju: postopek *sui generis*), ki ni določen v Kadrovskih predpisih [6].

32. Pri tem je bil sklep, ki je bil podlaga za tožbo pred Splošnim sodiščem, sprejet le v zvezi z drugo prošnjo, opisano v točki 12 teh sklepnih predlogov, iz njega pa vsebinsko izhaja, da je OI sklenil, da ne bo preučil prijave pritožnice na razpis prostega delovnega mesta, ker se v bistvu ni nanašal nanjo, ki je bila uradnica druge institucije Unije. Vendar je OI to drugo prošnjo analiziral kot prošnjo za premestitev v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov na podlagi meril, ki izhajajo iz letnega postopka premestitev, [7] katerega zakonitost je potrdilo Splošno sodišče v izpodbijani sodbi.

33. V zvezi s tem je vendarle težko razumeti, po eni strani, ali je bilo treba šteti, da se razpis prostega delovnega mesta lahko nanaša na pritožnico, [8] in po drugi strani, ali je to, da obstaja povezava med prošnjo za premestitev v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov in letnim postopkom premestitev, upravičevalo, da se pri analizi navedene prošnje uporabijo merila,

[6] Natančneje, glede tega zadnjega postopka sem iz informacij v spisu razbral, da ta postopek drugače kot postopek iz člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, ki je namenjen samo uradnikom Unije, ne zajema samo uradnikov iz drugih institucij, ki izrazijo interes za premestitev, ampak tudi pogodbene in začasne uslužbence ter osebe z rezervnega seznama Evropskega urada za izbor osebja (EPSO). Poleg tega se v tem postopku primerjajo kandidati z različnimi profili in upravnimi statusi v skladu z merili, opisanimi v točki 9 teh sklepnih predlogov, da se ugotovi, kateri od njih bi lahko bili imenovani za uradnike EUIPO na delovna mesta, ki so za ta namen rezervirana v proračunu in ki se lahko zapolnijo samo prek tega notranjega postopka brez objave razpisa prostega delovnega mesta.

[7] Glej točko 9 teh sklepnih predlogov.

[8] Iz previdnosti je treba opozoriti, da v zadevnem razpisu prostega delovnega mesta, kot je razvidno iz njega, kot pravna podlaga ni navedena nobena določba Kadrovskih predpisov, temveč se sklicuje le na „notranjo mobilnost“. Pritožnica je pred Splošnim sodiščem izpodbijala te vidike tega razpisa in dodala, da bi se kot začasna uslužbenka EUIPO v vsakem primeru lahko prijavila na zadevno prosto delovno mesto.

ki izhajajo iz tega postopka, in sicer toliko bolj, ker je bila ta prošnja vložena zunaj okvira tega postopka.[9] Nejasnost v zvezi s tema vidikoma in molk Splošnega sodišča glede tega v izpodbijani sodbi se mi zdita še posebej obžalovanja vredna.

34. Kljub zmedi, ki izhaja iz tega in zaradi katere je pravna analiza te zadeve znatno otežena, je treba to analizo nadaljevati, kot sledi.

2. Prvi pritožbeni razlog

35. Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom, ki je sestavljen iz treh delov, izraža pomisleke, ki se nanašajo na medsebojno povezanost členov 4, 8, 27, 29 in 110 Kadrovskih predpisov v obravnavani zadevi.

36. V okviru tega pritožbenega razloga – natančneje v njegovem prvem delu – je treba analizirati vprašanje, ki pomeni bistvo te zadeve, in sicer, ali je Splošno sodišče po eni strani pravilno pravno opredelilo sporno prošnjo in po drugi strani iz tega izpeljalo pravne posledice.

a) Prvi del prvega pritožbenega razloga

37. Pritožnica v prvem delu prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi glede kvalifikacije sporne prošnje in posledic, ki jih je iz nje izpeljalo, napačno uporabilo pravo.[10] Meni, da s členoma 8 in 29 Kadrovskih predpisov nista urejena dva ločena postopka. Člena 8 Kadrovskih predpisov naj ne bi bilo mogoče razlagati tako, da se nanaša na položaj, v katerem ni prostega delovnega mesta, saj bi bil tak pristop v nasprotju ne le z besedilom člena 4 Kadrovskih predpisov, ampak tudi z namenom členov 4 in 29 teh predpisov. Zagotoviti naj bi bilo namreč treba, da obstaja prosto delovno mesto, na katero bi bilo mogoče premestiti uradnika, saj uradnik ni premeščen z delovnim mestom, ki ga zaseda v matični instituciji; to naj bi veljalo toliko bolj, ker morajo biti različna delovna mesta predvidena v proračunu vsake institucije gostiteljice. Pritožnica Splošnemu sodišču tudi očita, da je izkrivilo elemente v spisu in zlasti samo besedilo sporne prošnje s tem, da je štelo, da gre za prošnjo za premestitev v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov.

38. V obravnavani zadevi bo moralo Sodišče presoditi, ali je Splošno sodišče smelo upravičeno zavrniti hkratno uporabo zlasti člena 8 in člena 29(1) Kadrovskih predpisov s tem, da je v bistvu menilo, da se prošnja za medinstitucionalno premestitev v smislu tega člena 8, prvi odstavek, ne more neposredno nanašati na konkretno prosto delovno mesto, ki je predmet razpisa prostega delovnega mesta.[11]

39. Menim, da gre pri razlogovanju Splošnega sodišča, zlasti v točkah od 60 do 64 izpodbijane sodbe[12] – v skladu s katerim je treba v bistvu absolutno razlikovati med prošnjo za medinstitucionalno premestitev po napotitvi uradnika v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov in pravili, s katerimi je urejena možnost zapolnitve prostih delovnih mest,

[9] Pritožnica želi v tej pritožbi (glej točke od 61 do 69 teh sklepnih predlogov) ovreči stališče Splošnega sodišča, da njene trditve – s katerimi je izpodbijala pravno podlago letnega postopka premestitev in uporabo meril, ki izhajajo iz navedenega postopka, za njeno prijavo – niso bile utemeljene ali upoštevne, ter tako trdi, da bi bilo treba njeno prijavo preučiti za namen objavljenega prostega mesta in ob upoštevanju njenih odlik.

[10] Glej točko 18 teh sklepnih predlogov.

[11] Točka 61 in točka 63, prva alinea, izpodbijane sodbe.

[12] Predpostavka v zvezi s tem razlikovanjem je bila navedena že v točki 39 izpodbijane sodbe pred pravno kvalifikacijo sporne prošnje, nato pa je bila podrobneje razdelana v točkah od 60 do 64 te sodbe po tej kvalifikaciji.

med drugim s prošnjo za medinstitucionalno premestitev v smislu člena 29(1) Kadrovskih predpisov – iz razlogov, ki jih bom navedel v nadaljevanju, za napačno uporabo prava. Natančneje, ker je to razlikovanje očitno prežemalo celotno razlogovanje Splošnega sodišča vse od pravne kvalifikacije sporne prošnje, se mi zdi primerneje, da to analizo pred obravnavo navedene kvalifikacije začnem s preučitvijo utemeljenosti tega razlikovanja.

40. V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da *jezikovna* razlaga členov 8 in 29(1) Kadrovskih predpisov nasprotuje absolutnemu razlikovanju, ki ga je v izpodbijani sodbi oblikovalo Splošno sodišče. Prva od teh določb se namreč med drugim nanaša na primer, ko uradnik zaprosi za premestitev po svoji napotitvi v drugo institucijo Unije. Člen 8 Kadrovskih predpisov tako ne določa nobene omejitve glede možnosti, ki jo imajo uradniki za premestitev, med drugim na podlagi člena 29(1)(b) Kadrovskih predpisov.

41. Določba člena 29(1) Kadrovskih predpisov se nanaša na posebne možnosti preučitve, ki jih ima OI, da lahko zapolni prosta delovna mesta, in sicer na premestitev, imenovanje v skladu s členom 45a Kadrovskih predpisov ali napredovanje znotraj institucije, medinstitucionalno premestitev, postopek izbire na podlagi pregleda seznamov primernih kandidatov in natečaj.

42. Iz besedila člena 29(1) Kadrovskih predpisov je tako razvidno, da je s to določbo vzpostavljen prednostni vrstni red, ki ga mora OI upoštevati pri zapolnjevanju prostih delovnih mest, pri čemer imajo prednost uradniki, ki so že zaposleni v instituciji, nato uradniki iz drugih institucij, ki jim sledijo kandidati s seznama primernih kandidatov, nazadnje pa kandidati v okviru organiziranega natečaja.[13] Zato ni mogoče izpodbijati tega, da mora OI v skladu z zadnjenavedeno določbo skrbno preučiti vložene prijave v skladu s prednostnim vrstnim redom, določenim v navedeni določbi.[14]

43. Drugič, tudi *kontekstualna* razlaga členov 8 in 29(1) Kadrovskih predpisov nasprotuje razlikovanju, ki ga je glede uporabe teh določb razvilo Splošno sodišče. Spomniti je namreč treba, da je člen 8, ki spada v naslov I, kot je razvidno iz njegovega naslova, del splošnih določb Kadrovskih predpisov. Člen 29 pa spada v poglavje 1, naslovljeno „Zaposlovanje“, v naslovu III, naslovljenem „Uradniška kariera“.

44. Po tem pojasnilu menim, tako ko je poudarila že generalna pravobranilka J. Kokott,[15] da se splošne določbe Kadrovskih predpisov uporabljajo horizontalno na vseh področjih prava evropskih javnih uslužbencev. To ugotovitev je mogoče potrditi s sodno prakso.[16] Zato splošna narava določbe člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, ki se nanaša na prošnjo za premestitev uradnika po njegovi napotitvi, govori v prid temu, da se zadnjenavedeni člen razlaga

[13] Ta ugotovitev velja od izdaje sodbe z dne 18. marca 1999, Carbajo Ferrero/Parlament (C-304/97 P, EU:C:1999:152, točki 29 in 30 ter navedena sodna praksa). Res je, da je bila ta sodba izdana glede na prvotno različico člena 29(1) Kadrovskih predpisov, ki je določal prednostni vrstni red, močno osredotočen na uradnike in druge uslužbence, ki so že zaposleni v instituciji, saj sta točki (a) in (b) tega člena predvidevali na prvem mestu možnost napredovanja ali premestitve znotraj institucije in na drugem mestu možnost organizacije notranjih natečajev v instituciji, šele na tretjem mestu pa je sledila obravnava prošenj za premestitev uradnikov iz drugih institucij. Vendar ugotovitev glede prednostnega vrstnega reda, določenega z navedeno sodbo, velja toliko bolj zaradi nove različice člena 29(1) Kadrovskih predpisov, ki se uporablja v obravnavani zadevi in ki zdaj na prvo mesto postavlja uradnike zadevne institucije, na drugo uradnike drugih institucij – s čimer je poudarjeno, da imajo uradniki prednost pri obravnavi njihove morebitne razporeditve na prosto delovno mesto – šele nato pa sledita možnosti, da se pregleda seznam primernih kandidatov ali izvede notranji natečaj.

[14] Vendar uporaba besede „možnosti“ v členu 29(1) Kadrovskih predpisov jasno pomeni, da OI nanj ni absolutno vezan (sodba z dne 13. julija 2000, Parlament/Richard (C-174/99 P, EU:C:2000:412, točka 38 in navedena sodna praksa).

[15] Stališče generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Preveritev Komisija/Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, točka 30).

[16] V zvezi s hkratno uporabo členov 4, 29 in v bistvu člena 7 – v delu, ki se nanaša na „premestitev“ – Kadrovskih predpisov glej sodbo z dne 24. februarja 1981, Carbognani in Coda Zabetta/Komisija (161/80 in 162/80, EU:C:1981:51, točka 19), v zvezi s hkratno uporabo členov 4 in 29 Kadrovskih predpisov pa sodbo z dne 2. oktobra 1986, R./Komisija (75/85, EU:C:1986:347, točka 18).

v povezavi s členom 29(1) Kadrovskih predpisov, ki se po eni strani nanaša na posebne možnosti za zapolnitev delovnega mesta v institucijah gostiteljicah in po drugi strani na prednostni vrstni red, ki ga je treba za to upoštevati.

45. Posledica nasprotne razlage, kakršna izhaja zlasti iz točk 62 in 63 izpodbijane sodbe, v skladu s katero se prošnja za premestitev na podlagi člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov ne more neposredno nanašati na konkretno prosto delovno mesto, ki ga je objavil OI, bi bila, da bi bile možnosti napotenih uradnikov, da se potegujejo za konkretna delovna mesta, omejene, za nenapotene uradnike pa taka omejitev ne bi obstajala. Namesto da bi bile s tem členom, kot ga razlaga Splošno sodišče, napotenim uradnikom dane dodatne pravice do premestitve, so njihove pravice z njim omejene. S *teleološkega* vidika dvomim, da je bil to lahko namen zakonodajalca Unije.

46. Prav tako me ne prepriča trditev Splošnega sodišča, da je izključitev napotenih uradnikov iz postopka, določenega v členu 29(1)(b) Kadrovskih predpisov, utemeljena s potrebo OI, da razširi izbiro prek možnosti iz člena 29(1)(a) Kadrovskih predpisov[17] s spodbujanjem mobilnosti uradnikov Unije in interesa službe.[18] Razumem, da premestitev napotenega uradnika na podlagi njegove prošnje, vložene na podlagi člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, zadevni instituciji Unije ne bi zagotovila dodatnih človeških virov v primerjavi z zaposlitvijo oseb, ki v njej še niso zaposlene, kot je navedeno v točki 43 izpodbijane sodbe, zaradi česar morda obstaja interes za omejitev možnosti napotenih uradnikov, da se prijavijo na prosta delovna mesta na podlagi člena 29(1)(b) Kadrovskih predpisov.

47. Vendar bi upoštevanje takega premisleka v bistvu pomenilo, da bi interes službe, da se poveča število zaposlenih z uradniki, zaposlenimi v drugih institucijah, prevladal nad ciljem, da se zaposlijo najsposobnejši, najučinkovitejši in neoporečni ljudje,[19] saj bi bila napotenemu uradniku v primerjavi z uradniki, ki niso napoteni, odvzeta že sama možnost, da OI prepriča o teh lastnostih. Zato bi to upoštevanje v resnici omejilo izbiro OI, namesto da bi jo razširilo.

48. Nazadnje, s praktičnega vidika bi lahko bil z razlago, v skladu s katero se prošnja za medinstitucionalno premestitev v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov ne more neposredno nanašati na konkretno prosto delovno mesto, ki je predmet razpisa prostega delovnega mesta, možnosti premestitve iz te določbe odvzet polni učinek.

49. V zvezi s tem se mi izključitev – med drugim – hkratne uporabe členov 8 in 29 Kadrovskih predpisov, kot jo je presodilo Splošno sodišče, ne zdi logična. Kajti če se prošnja za premestitev ne nanaša na prosto delovno mesto, ki je predmet razpisa prostega delovnega mesta, kam naj bi bil zadevni uradnik premeščen?[20] Pole tega, taka izključitev bi lahko bila v nasprotju s proračunskimi omejitvami, saj je treba vsako delovno mesto, ki mu je proračunski organ dodelil stalni status v vsaki instituciji Unije, skrbno predvideti v kadrovskem načrtu, ki je priložen ustreznemu oddelku proračuna.[21] Vendar, kot pravilno poudarja pritožnica, uradnik v institucijo gostiteljico ni premeščen s svojim delovnim mestom v matični instituciji. Povedano drugače,

[17] Točka 60, druga alinea, izpodbijane sodbe.

[18] Točka 61 izpodbijane sodbe.

[19] Člen 27 Kadrovskih predpisov.

[20] Če bi bilo treba šteti, da bo uradnik premeščen na delovno mesto, rezervirano v ta namen, v okviru letnega postopka premestitev, glej točko 50 teh sklepnih predlogov.

[21] Člen 6(1) Kadrovskih predpisov.

uradnik je lahko premeščen v institucijo gostiteljico le, če je tam predvideno stalno prosto delovno mesto, ki ga je treba zapolniti, in če so upoštevana pravila Kadrovskih predpisov za njegovo zapolnitev.

50. Glede na to bi bilo mogoče ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 38 teh sklepnih predlogov razumeti tako, da se lahko prošnja za premestitev nanaša le na delovna mesta, ki jih posebej določi institucija gostiteljica v okviru notranjega postopka, ki je zasnovan v ta namen in ni določen v Kadrovskih predpisih, tj. letnega postopka premestitev. Vendar bi bilo treba ugotoviti, da s tako razlago, ki nikakor ni izrecno razvidna iz izpodbijane sodbe, ni upoštevana splošna narava določbe, ki se nanaša na medinstitucionalno premestitev uradnika po njegovi napotitvi, ki je določena v členu 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov.

51. Poleg tega ne vidim nobenega objektivnega razloga, zakaj bi morala biti prošnja za premestitev uradnika po njegovi napotitvi omejena le na delovna mesta, ki so v instituciji posebej predvidena z notranjim postopkom institucije gostiteljice. Letni postopek premestitev, ki je postopek *sui generis*, s katerim je vzpostavljena dodatna možnost za medinstitucionalne premestitve – poleg tiste iz Kadrovskih predpisov – za dostop do uradniških delovnih mest v EUIPO, ne more prevladati nad sistemom, ki je za premestitve po napotitvi uradnika določen s Kadrovskimi predpisi in katerega uporaba je za EUIPO obvezna na podlagi aktov o njegovi ustanovitvi.[22] Da bi ta sistem imel polni učinek, ga je treba brati v povezavi s členoma 4 in 29 Kadrovskih predpisov.[23] V vsakem primeru bi se s tako omejitvijo lahko brez objektivne utemeljitve vzpostavilo različno obravnavanje napotenih uradnikov, ki zaprosijo za premestitev v skladu s členom 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, v EUIPO, ki ima poseben notranji postopek, in tistih, ki so napoteni v drugo institucijo Unije, ki takega postopka ne predvideva, in ki zaprosijo za premestitev vanjo.

52. Ta ugotovitev je še toliko bolj prepričljiva ob upoštevanju tega, da se zdi – kot je razvidno iz elementov v spisu pred Splošnim sodiščem – da ima letni postopek premestitev drugačen obseg kot postopek v zvezi z prošnjo za premestitev v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov.[24] Kot izhaja iz izpodbijane sodbe, je Splošno sodišče potrdilo analizo iz spornega sklepa na podlagi meril za presojo, ki izhajajo iz navedenega postopka, uporabljenih za sporno prošnjo, ne da bi preverilo – čeprav ga je pritožnica k temu pozvala – ali obstaja povezava med tem postopkom in postopkom iz tega člena 8, prvi odstavek, v povezavi s členom 29 Kadrovskih predpisov.

53. Zgolj dodatno je treba poudariti, da je izključitev hkratne uporabe zlasti členov 8 in 29 Kadrovskih predpisov v nasprotju z razlogovanjem v samem spornem sklepu. V skladu s tem razlogovanjem je bila preučitev prijave pritožnice na razpis prostega delovnega mesta izključena, ker se ta razpis ni nanašal nanjo kot uradnico druge institucije, kar je bilo jasno navedeno tudi v sklepu o zavrnitvi pritožbe. Vendar v spornem sklepu ni ničesar, iz česar bi bilo mogoče razumeti, da se ta prošnja v nobenem primeru ne more nanašati na prosto delovno mesto.[25] V zvezi s tem je treba opozoriti, da ugotovitev EUIPO glede pravnih subjektov, na katere se

[22] Člen 1a(2) Kadrovskih predpisov.

[23] Iz sistema Kadrovskih predpisov je namreč razvidno, da se v primeru prostega delovnega mesta uporabljata člena 4 in 29 Kadrovskih predpisov (glej v tem smislu sodbo z dne 24. februarja 1981, Carbognani in Coda Zabetta/Komisija, 161/80 in 162/80, EU:C:1981:51, točka 19), saj člen 4 določa obveznost, da se vsako prosto delovno mesto objavi, člen 29 pa določa prednostni vrstni red uporabe posebnih možnosti za zapolnitev tega prostega delovnega mesta.

[24] Glej opombo 6 teh sklepnih predlogov.

[25] Glej točko 32 teh sklepnih predlogov.

nanaša razpis prostega delovnega mesta, ki jo je pritožnica izpodbijala pred Splošnim sodiščem, v izpodbijani sodbi ni bila preučena. Zato nasprotne trditve EUIPO, ki izhajajo iz napačne razlage točk 62 in 64 te sodbe, ne morejo omajati zgoraj navedenega.

54. Glede na vse navedeno menim, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi napačno uporabilo pravo, ker je presodilo, da se sporna prošnja, ki je bila opredeljena kot prošnja za premestitev v smislu člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, že po svoji naravi ne more nanašati na konkretno prosto delovno mesto, in je posledično napačno kot brezpredmetne zavrnilo trditve pritožnice, ki se v bistvu nanašajo na to, da zgoraj navedena določba ni bila uporabljena hkrati zlasti z določbo člena 29 Kadrovskih predpisov.

55. V zvezi s tem je treba ugotoviti, kot je bilo navedeno že na začetku te analize, da ta napaka vpliva na preostali del razlogovanja Splošnega sodišča, ki je namenjeno preučitvi utemeljenosti tožbe. To velja tudi za pravno kvalifikacijo sporne prošnje, v zvezi s čimer je Splošno sodišče menilo, da je treba to prošnjo opredeliti binarno – bodisi kot prošnjo za premestitev bodisi kot prijavo na podlagi notranjega razpisa prostega delovnega mesta. Vendar se lahko, kot je razvidno iz zgoraj navedenega, postopka uporabljata vzporedno in se lahko posledično prošnja za premestitev na podlagi člena 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov dejansko nanaša na prosto delovno mesto, objavljeno z razpisom prostega delovnega mesta. Splošno sodišče je s tem, da je sporno prošnjo ob njeni pravni kvalifikaciji razdelilo, napačno uporabilo pravo.

56. Zaradi celovitosti navajam, da ker iz sporne prošnje izhaja, da je pritožnica želela biti premeščena v EUIPO in tam postati uradnica s tem, da se je odzvala na razpis prostega delovnega mesta, po mojem mnenju to, kako natančno je ta sporna prošnja oblikovana, ni pomembno. Dejansko je naloga OI, da prošnjo pravno opredeli tako, da bo odražala pomen, ki ga je želel njen avtor.[26] V obravnavani zadevi pa se je zgodilo ravno nasprotno: razpis prostega delovnega mesta v EUIPO ni navajal nobene pravne podlage, dejstvo, da se je pritožnica v sporni prošnji sklicevala na dve pravni podlagi, in sicer na člena 8 in 29 Kadrovskih predpisov – po mojem mnenju povsem pravilno – pa se je razlagalo v njeno škodo.

57. Iz tega sledi, da je treba po mojem mnenju prvemu delu prvega pritožbenega razloga ugoditi. Zato bom preostale dele prvega in drugega pritožbenega razloga preučil zgolj zaradi celovitosti.

b) Drugi del prvega pritožbenega razloga

58. Pritožnica v zvezi z drugim delom prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče kršilo njeno pravico do obrambe ali vsaj napačno razlagalo njen prvi tožbeni razlog in izpustilo nekatere njene trditve, ker se je osredotočilo na trditve EUIPO v zvezi z ocenjevalnimi poročili, ne da bi jih pretehtalo z njenimi trditvami, in to toliko bolj, ker teh poročil ni bilo v spisu pred Splošnim sodiščem.

59. Te trditve se mi ne zdijo prepričljive. Res je, da se je Splošno sodišče oprlo na trditve EUIPO v zvezi z ocenjevalnimi poročili, ki se nanašajo na pritožnico. Vendar je pritožnica, ki ne trdi, da ni poznala njihove vsebine, v zvezi z ocenami, ki so iz njih izhajale, lahko učinkovito uveljavljala svojo

[26] V zvezi s tem je treba poudariti, da se pritožnica, ki se obrača na OI, morda celo moti glede pravne podlage svoje prošnje. Vendar taka okoliščina ne bi smela biti v njeno škodo, saj mora OI, ki mora upoštevati vse dejavnike, ki lahko vplivajo na njegovo odločitev, pravilno pravno opredeliti akte, ki so mu bili predloženi.

pravico do obrambe. Tako domnevna kršitev njene pravice do obrambe ne more biti posledica tega, da v spisu pred Splošnim sodiščem ni bilo teh poročil, in to toliko bolj, ker tudi sama pritožnica ni menila, da mu je primerno predložiti te dokumente.

60. Poleg tega iz točk 52 in 53 izpodbijane sodbe izhaja, da je Splošno sodišče v nasprotju z navedbami pritožnice pri presoji poleg ocenjevalnih poročil upoštevalo tudi druge dejavnike, kot so sposobnosti pritožnice in delovna mesta, ki jih je zasedala med kariero v EUIPO. Poleg tega dejstvo, da je Splošno sodišče zavrnilo trditve pritožnice, ne more pomeniti, da je kršilo njeno pravico do obrambe ali da je vsaj napačno razlagalo njen prvi tožbeni razlog in ni preučilo nekaterih njenih trditev. Zato je treba drugi del prvega pritožbenega razloga zavrniti.

c) Tretji del prvega pritožbenega razloga

61. Pritožnica v tretjem delu prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, ker je po eni strani kot neupoštevne zavrnilo njene ugovore v zvezi z letnim postopkom premestitev, čeprav so bila merila, ki izhajajo iz tega postopka, uporabljena pri preučitvi njene prošnje, in po drugi strani izkrivilo elemente v spisu s tem, da je ugotovilo, da sporna prošnja ni bila obravnavana v okviru letnega postopka prenosa. Poleg tega, očita mu, da je kršilo obveznost obrazložitve, ker je le delno odgovorilo na njene trditve.

62. Naj spomnim, da je Splošno sodišče v točki 69 izpodbijane sodbe v bistvu presodilo, da so vse trditve pritožnice v zvezi z letnim postopkom premestitev v okviru nadzora zakonitosti spornega sklepa, ki se je nanašal na drugo prošnjo za premestitev, neupoštevne. V točkah 70 in 71 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče presodilo, da so trditve pritožnice, ki se nanašajo na kršitev člena 110 Kadrovskih predpisov, nedopustne v bistvu zato, ker ni jasno in natančno navedeno, kako ta kršitev vpliva na njen osebni položaj ali na vsebino spornega sklepa.

63. Najprej se ne strinjam s stališčem EUIPO, navedenim v odgovoru na trditve pritožnice, ki so povzete v točki 61 teh sklepnih predlogov, da se zadnjenavedena ne sklicuje na nobeno pravno vprašanje, temveč le ponavlja trditve, ki jih je že navedla pred Splošnim sodiščem, in želi s tem domnevno izpodbiti njegovo presojo dejanskega stanja. Čeprav bi lahko to, da se zgolj ponavljajo trditve, ki so že bile predstavljene Splošnemu sodišču, privedlo do njihove zavrnitve,[27] je treba spomniti, da če stranka izpodbija način, kako je Splošno sodišče razlagalo ali uporabilo pravo Unije – za kar gre v obravnavani zadevi v zvezi z zakonitostjo postopka, uporabljenega pri preizkusu sporne prošnje v zvezi z različnimi določbami Kadrovskih predpisov – je seveda pravna vprašanja, obravnavana pred tem sodiščem, mogoče ponovno obravnavati v pritožbenem postopku,[28] sicer bi pritožbeni postopek delno izgubil pomen. Zato je treba trditve EUIPO, da tretji del prvega pritožbenega razloga ni dopusten, zavrniti.

64. Glede na to je treba v zvezi z vsebino trditev pritožnice navesti naslednje. Uvodoma je treba spomniti, da je bila sporna prošnja presojana glede na merila, ki izhajajo iz letnega postopka premestitev. Tako je Splošno sodišče na podlagi te presoje menilo, da je EUIPO ustrezno preučil sporno prošnjo.[29]

[27] Glej v tem smislu sodbi z dne 19. novembra 1998, Parlament/Gutierre de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, točka 39 in navedena sodna praksa), ter z dne 15. julija 2021, DK/ESZD (C-851/19 P, EU:C:2021:607, točka 32 in navedena sodna praksa).

[28] Sodba z dne 13. julija 2000, Salzgitter/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, točka 43).

[29] Glej točko 32 teh sklepnih predlogov in točke od 51 do 55 v povezavi s točko 5 izpodbijane sodbe.

65. Menim, da Splošno sodišče ni moglo, ne da bi izpodbijano sodbo napačno uporabilo pravo, zavrniti kot neupoštevne trditev pritožnice, ki se vsebinsko nanašajo na letni postopek premestitev, zgolj na podlagi tega, da se je predmet tožbe pred njim nanašal na drugo prošnjo za premestitev, vloženo zunaj roka za prijavo interesa. Ta ugotovitev Splošnega sodišča namreč bistveno odstopa od dejanske presoje sporne prošnje, ki je bila – čeprav je bila prošnja vložena na podlagi razpisa prostega delovnega mesta – opravljena ob upoštevanju meril, ki izhajajo iz drugega postopka, letnega postopka premestitev, in jo je Splošno sodišče odobrilo na podlagi te presoje. [30]

66. Poleg tega to, da Splošno sodišče nikakor ni analiziralo povezave med letnim postopkom premestitev, ki je postopek *sui generis*, in postopkom iz člena 8, prvi odstavek, v povezavi s členom 29 Kadrovskih predpisov, da bi presodilo ustreznost uporabe meril, ki izhajajo iz prvega od teh postopkov, v drugem postopku, [31] je pritožnici na splošno onemogočilo izpodbijanje upoštevnosti te uporabe pri analizi njene prošnje. V zvezi s tem še posebej razumem trditev pritožnice, da ni imela nobenega vpliva na postopek ali merila, uporabljena za presojo svoje prošnje.

67. V teh okoliščinah letnega postopka premestitev po mojem mnenju ni mogoče ločiti od teh meril. [32] Tako je treba šteti, da uporaba meril, ki izhajajo iz tega postopka, pri obravnavi sporne prošnje pritožnici dovoljuje, da izpodbija zakonitost postopka, iz katerega so izšla navedena merila.

68. Zato menim, da je sklep Splošnega sodišča, da je treba trditve pritožnice v zvezi z zakonitostjo letnega postopka premestitev glede na člena 4 in 29 Kadrovskih predpisov zavrniti kot neupoštevne, pravno napačen.

69. Iz tega izhaja, da je tretji del prvega pritožbenega razloga utemeljen.

3. Drugi pritožbeni razlog

70. Pritožnica v okviru drugega pritožbenega razloga, ki je sestavljen iz treh delov, meni, da je Splošno sodišče s tem, da je zavrnilo njen tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načela enakega obravnavanja, napačno uporabilo pravo, kršilo obveznost obrazložitve in njeno pravico do obrambe ter izkrivilo elemente v spisu.

a) Prvi del drugega pritožbenega razloga

71. Pritožnica v prvem delu drugega pritožbenega razloga navaja dve glavni trditvi. Prvič, izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča, da so njene trditve glede neupoštevanja prednostnega vrstnega reda iz člena 29(1) Kadrovskih predpisov, kar naj bi povzročilo neenako obravnavanje zunanjih kandidatov in uradnikov, ki želijo biti premeščeni, neupoštevne. Drugič, pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je menilo, da njen položaj uradnice druge institucije, ki prosi za trajno premestitev v EUIPO, ni primerljiv s položajem kandidata, zaposlenega za določen čas, ter trdi, da ta ugotovitev ni združljiva z zadevnim razpisom prostega delovnega mesta in da bi morala biti, če bi bilo treba uporabiti različno obravnavanje, njena prošnja upoštevana na podlagi prednosti, zagotovljene s členom 29(1) Kadrovskih predpisov.

[30] Glej opombo 29 teh sklepnih predlogov.

[31] Glej točki 33 in 52 teh sklepnih predlogov.

[32] Glej po analogiji sodbo z dne 17. decembra 2020, BP/FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, točka 38).

72. Uvodoma je treba opozoriti, da je Splošno sodišče v točkah od 76 do 79 izpodbijane sodbe zavrnilo trditve pritožnice kot neupoštevne in vsekakor kot neutemeljene.

73. Opozoriti velja tudi, da načelo enakega obravnavanja zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je taka obravnava objektivno utemeljena. Elemente, po katerih se položaji razlikujejo, in njihovo morebitno primerljivost je treba opredeliti in presojati ob upoštevanju predmeta in namena zadevne določbe, pri čemer je treba upoštevati načela in cilje zadevnega področja. [33]

74. Glede na to je treba po eni strani ugotovitev Splošnega sodišča v točki 76 izpodbijane sodbe, ki se v bistvu nanaša na to, da so trditve pritožnice v delu, v katerem se opira na neupoštevanje prednostnega vrstnega reda v smislu člena 29(1) Kadrovskih predpisov, brezpredmetne, iz razlogov, navedenih v točkah 39 do 57 teh sklepnih predlogov, šteti za pravno napačno.

75. Po drugi strani se mi zdi napačno tudi razlogovanje Splošnega sodišča v točkah od 77 do 79 izpodbijane sodbe, ki se nanaša na zavrnitev trditev pritožnice v zvezi s kršitvijo načela enakega obravnavanja pri obravnavi sporne prošnje kot neutemeljene.

76. Splošno sodišče se namreč ni moglo osredotočiti – ne da bi napačno uporabilo pravo – na položaj osebe po njeni zaposlitvi kot začasnega uslužbenca, da bi primerjalo njen položaj s položajem pritožnice, saj s tako primerjavo niso upoštevani realni položaji, na katere se Splošno sodišče sklicuje v svojih trditvah. [34] Menim, da bi se bilo treba za primerjavo ali razlikovanje med navedenimi položaji postaviti v fazo preverjanja prijav in tako primerjati kandidata za prosto delovno mesto, in sicer zunanjega kandidata, vpisanega na rezervni seznam, in pritožnico, uradnico Komisije, začasno napoteno v EUIPO, in to, kot trdi zadnjenavedena, ob upoštevanju pravil o prednostnem vrstnem redu iz člena 29(1) Kadrovskih predpisov.

77. Zato je treba prvemu delu drugega pritožbenega razloga ugoditi.

b) Drugi del drugega pritožbenega razloga

78. Pritožnica trdi, da je Splošno sodišče napačno zavrnilo drugi del drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev načela enakega obravnavanja prijav kandidatov, ki nimajo profila strokovnjaka za intelektualno lastnino, in tistih, ki ga imajo.

79. Te trditve se mi ne zdijo prepričljive. Čeprav se mi zdi koristno poudariti, da se je Splošno sodišče pri presoji primerljivosti položajev oprlo na „področje premestitev“, čeprav so se trditve pritožnice nanašale splošneje na zaposlovanje, [35] je bila ta presoja v bistvu pravilno zasnovana na podlagi usposobljenosti in sposobnosti kandidatov, in sicer v obravnavani zadevi njihove specializacije na področju prava intelektualne lastnine ali drugem področju, ob upoštevanju načel in ciljev zadevnega področja. [36]

[33] Glej sodbo z dne 15. julija 2021, DK/ESZD (C-851/19 P, EU:C:2021:607, točki 47 in 48 ter navedena sodna praksa).

[34] V zvezi s tem je treba opozoriti, da je bil po eni strani namen zunanjega razpisa prostega delovnega mesta, navedenega v točki 79 izpodbijane sodbe s sklicevanjem na točko 12 te sodbe, dejansko sestaviti rezervni seznam kandidatov za zapolnitev delovnega mesta strokovnjaka za intelektualno lastnino z zaposlitvijo začasnega uslužbenca. Po drugi strani pa naj bi se razpis prostega delovnega mesta, na katerega se je prijavila pritožnica, nanašal na zaposlitev uradnika ali začasnega uslužbenca.

[35] Kar je poleg tega mogoče šteti za logično, ker je pritožnica svojo prošnjo za premestitev vložila na podlagi razpisa prostega delovnega mesta, in to toliko bolj, ker bi se, kot je razvidno iz konteksta te zadeve, „premestitve“ znotraj EUIPO, izvedene v okviru letnega postopka premestitev, lahko nanašale na dejansko zaposlitev nekaterih njegovih kandidatov, ki niso bili uradniki Unije.

[36] Glej sodno prakso, navedeno v opombi 33 teh sklepnih predlogov.

80. Tako je treba tako kot v točkah 82 in 83 izpodbijane sodbe ugotoviti, da je razlika med uradnikom s profilom, ki ni specializiran za intelektualno lastnino, in uradnikom, ki je specializiran za to področje, v tem, da imata različna znanja. Drugačno ali – kot trdi tožeča stranka – ugodnejše obravnavanje prvega od teh položajev, pri čemer se položaja razlikujeta, se mi torej ne zdi v nasprotju z načelom enakega obravnavanja. Poleg tega pritožnica sama poudarja razliko med kandidati s profilom intelektualne lastnine in tistimi brez njega ter to, da njihovih odlik ni mogoče primerjati.

81. Zato se mi zdi, da sklep Splošnega sodišča, da se drugi del drugega tožbenega razloga zavrne, ni napačen.

c) Tretji del drugega pritožbenega razloga

82. V tretjem delu drugega pritožbenega razloga pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, da njegovo razlogovanje ni dosledno in da je izkrivilo elemente v spisu s tem, da je zavrnilo trditev, da se je za druge uradnike uporabila premestitev zunaj letnega postopka premestitev, s čimer je bilo kršeno načelo enakega obravnavanja. Pritožnica Splošnemu sodišču tudi očita, da je kršilo njeno pravico do obrambe s tem, da je zavrnilo njen predlog za sprejetje ukrepa procesnega vodstva, s katerim je zahtevala predložitev seznamov sklepov o upravnem statusu uslužbencev na podlagi Kadrovskih predpisov od leta 2013.

83. Razlogovanje Splošnega sodišča, s katerim je zavrnilo trditve pritožnice, je navedeno v točkah od 86 do 90 izpodbijane sodbe. V skladu s tem razlogovanjem je bila po prošnji za premestitev, vloženi zunaj letnega postopka premestitev, ki je bila podrobno preučena, sprejeta izrecna odločitev o zavrnitvi. Ker Kadrovski predpisi ne zagotavljajo pravice do medinstitucionalne premestitve na podlagi člena 8 teh predpisov in ker pravica pritožnice do preučitve njene prošnje za premestitev ne pomeni, da ji mora uprava ugoditi, je Splošno sodišče presodilo, da je treba tretji del drugega tožbenega razloga pritožnice zavrniti. Zato je menilo, da tudi ni primerno ugoditi njenemu predlogu za sprejetje ukrepa procesnega vodstva za predložitev dokumentov pri EUIPO.

84. Splošno sodišče je zvezi s tem glede besedila razlogov za zavrnitev trditev pritožnice, katerih glavni del je naveden v točki 86 izpodbijane sodbe, ki jo je treba brati v povezavi z točkami od 51 do 55 te sodbe, menilo, da je bila „prošnja za premestitev, ki jo je pritožnica vložila zunaj letnega postopka premestitev […], podrobno pregledana, čemur je sledilo sprejetje izrecne odločitve o zavrnitvi [s spornim] sklepom“. Te točke je treba razumeti v povezavi s točkami, ki jih pritožnica v pritožbi izpodbija kot nedosledne.

85. Natančneje, Splošno sodišče je v točki 47 izpodbijane sodbe menilo, da je „tožeča stranka že vložila prošnjo za premestitev v okviru razpisa za prijavo interesa, tako da je treba sporno prošnjo šteti za nadaljevanje njenega ravnanja […], s katerim želi doseči premestitev kot uradnica“. V točki 51 te sodbe je menilo, da je „EUIPO sporno prošnjo analiziral z vidika meril v zvezi s premestitvami […] [in da se] sporna prošnja večkrat sklicuje na navedena merila“. V točkah 52 in 53 navedene sodbe je Splošno sodišče navedlo razloge, na podlagi katerih je lahko sklenilo, da je OI dejansko upošteval ta merila, in sicer sposobnosti pritožnice, delovna mesta, ki jih je zasedala med kariero v EUIPO, in njena ocenjevalna poročila, ki, kot izhaja iz točke 9 teh sklepnih predlogov, dejansko spadajo med merila, uporabljena v okviru letnega postopka premestitev. Spomniti je treba, da so bile v točki 69 izpodbijane sodbe „vse trditve v zvezi z letnim postopkom premestitev“, ki jih je navedla pritožnica, zavrnjene kot neupoštevne.

86. Iz zgornjih navedb, če se jih razume skupaj, izhaja, da se je štelo, prvič, da je bila sporna prošnja, ki je bila analizirana glede na merila, ki se uporabljajo v okviru letnega postopka premestitev, vložena zunaj tega okvira, drugič, da je na podlagi te preučitve navedenih meril mogoče ugotoviti, da ni bil kršen člen 8, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, in, tretjič, da je bilo treba zavrniti trditve pritožnice iz tretjega dela drugega tožbenega razloga v delu, v katerem temelji na zgoraj navedenih trditvah. Iz razlogov, navedenih v analizi prvega in tretjega dela prvega pritožbenega razloga,[37] te trditve temeljijo na napačni uporabi prava, in to toliko bolj zaradi zmedenega konteksta, na kar je bilo zlasti opozorjeno v točki 33 teh sklepnih predlogov.

87. Zgoraj navedene ugotovitve ni mogoče ovreči z ugotovitvijo Splošnega sodišča v točki 87 izpodbijane sodbe, da Kadrovski predpisi ne zagotavljajo pravice, da se prosilcu dejansko odobri medinstitucionalna premestitev – in to tudi ne uradnikom, ki izpolnjujejo vse pogoje za premestitev. Splošno sodišče s to ugotovitvijo ni preučilo trditve pritožnice, da je bila neenako obravnavana v primerjavi z drugimi uradniki, ki bi bili upravičeni do premestitve zunaj letnega postopka premestitev.

88. Tako Splošno sodišče zaradi napake, ugotovljene v točki 86 teh sklepnih predlogov, ni vsebinsko preučilo trditve pritožnice glede možnosti, da bi drugi uradniki lahko bili deležni premestitve zunaj letnega postopka premestitev. Zato Splošno sodišče ne more presojati morebitne kršitve pravice pritožnice do obrambe v zvezi z zavrnitvijo njenega predloga za sprejetje ukrepa procesnega vodstva, opisanega v točki 82 teh sklepnih predlogov.

89. Zato je treba tudi tretjemu delu drugega pritožbenega razloga ugoditi.

VI. Končna odločitev o utemeljenosti tožbe

90. Glede na vse navedene ugotovitve Sodišču predlagam, naj razsodi, da je prvi del prvega pritožbenega razloga utemeljen. Zaradi celovitosti tudi menim, da so utemeljeni tretji del prvega pritožbenega razloga ter prvi in tretji del drugega pritožbenega razloga. Ker pa je Splošno sodišče zavrnilo več trditev pritožnice kot brezpredmetne, zaradi ugotovljene napake v okviru prvega delu prvega pritožbenega razloga stanje postopka ne dovoljuje meritorne odločitve. V teh okoliščinah, če bi se Sodišče odločilo razveljaviti izpodbijano sodbo, predlagam, naj se zadeva vrne v ponovno preučitev Splošnemu sodišču, v tem primeru pa predlagam tudi, naj se pridrži odločitev o stroških.

VII. Predlog

91. Glede na zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj:

– sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 29. marca 2023, ZR/EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169) razveljavi v delu, v katerem so prvi in tretji del prvega pritožbenega razloga ter prvi in tretji del drugega pritožbenega razloga utemeljeni;

– zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču in

– pridrži odločitev o stroških.

[37] Glej točke od 39 do 57 in od 64 do 69 teh sklepnih predlogov.